

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2022r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Irena Dobosiewicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2022r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. S. (1) , M. S. (1) wspólników spółki cywilnej (...) z siedzibą w N.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 2 lutego 2022r. sygn. akt XIV C 1186/20 upr.

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a/ w punkcie 1/ pierwszym/ w ten tylko sposób, że w miejsce zasądzonej kwoty 2771,49 zł zasądza kwotę 381,04 zł/ trzysta osiemdziesiąt jeden i 04/100/ i oddala powództwo w pozostałej części,

b/ w punkcie 2/ drugim/ zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 1367 zł/ jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt siedem/ tytułem zwrotu kosztów procesu,

c/ w punkcie 3/ trzecim/ nakazuje pobrać od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 233, 76 zł/ dwieście trzydzieści trzy i 76/100/ tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa ;

II. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 650 zł/ sześćset pięćdziesiąt/ tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 319/22

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 lutego 2022 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie o sygn. akt XIV C 1186/20 upr z powództwa D. S. (2) i M. S. (2) wspólników spółki cywilnej (...) z siedzibą w N. przeciwko (...) z siedzibą w W.:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2.771,49 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

2. zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 233,76 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 381,40 zł i w konsekwencji zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zwrotu kosztów procesu i kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Nadto wniosła o zasądzenie od powodów solidarnie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Apelująca zarzuciła Sądowi Rejonowemu:

I. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 227 k.p.c., art. 258 kpc w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 kpc art. 2352 § 1 kpc i w zw. z art. 20512 § 2 kpc poprzez pominięcie dowodu z dokumentów wskazanych w pkt 5, 6 i 7 petitum sprzeciwu, mających na celu ustalenie faktów w postaci: zakresu szkody, wysokości kosztów naprawy pojazdu marki N., nr rej. (...), cen na części i materiał lakierniczy zaoferowanych poszkodowanemu, możliwości zakupu części i materiału lakierniczego według cen zaproponowanych przez pozwanego, możliwości bezkosztowej naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym, naprawienia pojazdu przez poszkodowanego i rzeczywistych kosztów tej naprawy, naruszenia przez poszkodowanego zasady minimalizacji szkody;

co doprowadziło w konsekwencji do niezbadania, więc błędnego ustalenia faktycznej wysokości szkody i uwzględniania przez ten Sąd wyłącznie hipotetycznych kosztów naprawy w wysokości wynikającej z opinii biegłego w wariacie pomijającym ceny na części i materiał lakierniczy proponowane przez pozwanego pomimo tego, że:

4. poszkodowany został poinformowany o możliwości skorzystania z zakupu części oryginalnych, w cenach wskazanych w decyzji pozwanego wraz załączonym do niej kosztorysem, tj. rabatem w wysokości 20 % i materiału lakierniczego w cenach wskazanych w decyzji pozwanego wraz załączonym do niej kosztorysem, tj. rabatem w wysokości 40 %, a zatem po rabacie w cenach wprost oznaczonych w kosztorysie pozwanego,

5. naprawa pojazdu lub jej brak ma wpływ na wysokość szkody, zgodnie z argumentacją podnoszoną przez pozwanego;

6. uwzględnienie podnoszonych przez pozwanego okoliczności winno prowadzić do wydania innego rozstrzygnięcia;

1. nieuwzględnienie, pominięcie/oddalenie wniosku pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazanych w pkt 5, 6 i 7 odpowiedzi na pozew wbrew zasadzie kontradyktoryjności i równości, co doprowadziło do naruszenia prawa do bezstronnego sądu (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji), oraz pomimo tego, że:

7. naprawa pojazdu lub jej brak ma wpływ na wysokość szkody, zgodnie z argumentacją podnoszoną przez pozwanego;

8. uwzględnienie podnoszonych przez pozwanego okoliczności winno prowadzić do wydania innego rozstrzygnięcia;

2. art. 3271 § 1 pkt 1 i 2 kpc poprzez wadliwe uzasadnienie wyroku i wskazanie w nim:

9. że Sąd pomija wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej mimo, że postanowieniem z dnia 30.03.2021r. dopuścił ten dowód - opinia uzupełniająca z dnia 11.08.2021r.

10. iż biegły w opinii wykluczył możliwość weryfikacji kosztów naprawy z rabatami mimo, że biegły ? zweryfikował koszty naprawy zgodnie z wnioskiem pozwanego i nie wykluczył, a wręcz ? potwierdził, że możliwość taka istnieje;

11. różnych wartości kosztów naprawy w różnych miejscach uzasadnienia - str. 6 wartość 7.701,79 j zł netto, tj. 9.473,20 zł brutto i 13.182,92 zł na str. 31 uzasadnienia;

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez rażące naruszenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, co przejawiało się w tym, że:

12. Sąd I instancji przy obliczaniu należnego odszkodowania za naprawę pojazdu nie uwzględnił wartości części oryginalnych wg cen wskazanych w decyzji pozwanego wraz załączonym do niej kosztorysem, tj. rabatem w wysokości 17 % i wartości materiału lakierniczego w cenach wskazanych w decyzji pozwanego wraz załączonym do niej kosztorysem, tj. rabatem w wysokości 40 %, a zatem po rabacie w cenach wprost oznaczonych w kosztorysie pozwanego, podczas gdy poszkodowany jeszcze na etapie likwidacji był informowana o możliwości skorzystania z takiej możliwości;

13. Sąd I instancji nie oddalił powództwa w części ponad koszty naprawy uwzględniające rabat;

14. Sąd I instancji mimo przyjęcia, że pozwany udowodnił istnienie rabatów poprzez dowody z dokumentów - umowy z dostawcami części i materiału lakierniczego, okoliczność ta nie miała wpływu na wysokość odszkodowania;

15. Sąd I instancji błędnie przyjął, iż poszkodowany/powód w sposób wystarczający współpracował z pozwaną w wykonaniu zobowiązania, podczas gdy, pomimo uzyskania informacji o możliwości zakupu części w cenach preferencyjnych wynikających z kosztorysu pozwanej, nie zostały podjęte żadne kroki celem weryfikacji oferty pozwanej;

16. Sąd I instancji w sposób nieuprawniony uznał, że wysokość kosztów naprawy ustalona w teoretycznym kosztorysie ma charakter obiektywny i większe znaczenie, niż szczegółowo, indywidualnie dla danego przypadku i konkretnie ustalona wysokość szkody w oparciu o rachunki (faktury) wystawione przez warsztat.

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 361 § 1 kc i art. 363 kc poprzez błędną wykładnię przez Sąd przepisu i przyjęcie, że pozwany ponosi odpowiedzialność ponad kwotę wypłaconą w toku postępowanie likwidacyjnego tj. przekroczenie granic odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w okolicznościach przedmiotowej sprawy;

2. art. 6 kc poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż:

a) nie było żadnych podstaw, aby powód korzystał z rabatów oferowanych przez pozwanego na etapie likwidacji szkody na oryginalne części w wysokości 17 % i materiał lakierniczy w wysokości 40%, mimo że to na powodzie, jako na osobie wywodzącej z danego faktu skutki prawne, ciąży ciężar dowodu, a więc to powód winien wykazać, iż podjął wszelkie starania celem zakupu oznaczonych w kosztorysie części, w cenach tam wskazanych, uwzględniających rabaty na oryginalne części i materiały lakiernicze, czemu ewidentnie nie sprostał, a pozwany udowodnił możliwość stosowania proponowanych rabatów, co za tym idzie zakupu części w cenach oznaczonych w kosztorysie pozwanego;

b) powód udowodnił, że wysokość szkody stanowi kwota 24.923,01 zł;

3. art. 415 kc w zw. z art. 361 kc i art. 363 kc i 6 kc poprzez ich niezastosowanie i uznanie, iż:

17. zasądzona kwota pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, mimo że to powód ma procesowy obowiązek wykazać, iż koszty naprawy były celowe i ekonomicznie uzasadnione, na tyle, że są tożsame z wysokością szkody w rozumieniu odszkodowania opartego na ustawie - odpowiedzialności pozaumownej - deliktowej. Art. 415 kc oparty jest bowiem na zasadzie winy, a nie domniemaniu odpowiedzialności pozwanego. To bowiem powód winien wykazać nie tylko winę, ale i wysokość szkody oraz wymierną i zasadną wysokość odszkodowania;

18. hipotetyczny koszt naprawy wskazany w opinii biegłego jawi się jako niepozostający w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą i stojący w sprzeczności z wymogami świadczenia odszkodowawczego celowego i ekonomicznie uzasadnionego, albowiem poszkodowany został poinformowany o możliwości uzyskania rabatu na oryginalne części zamienne i materiał, która to informacja zawarta była w kosztorysie naprawy, a więc przy dołożeniu minimum należytej staranności i racjonalności przez poszkodowanego i jego następcę prawnego w trakcie postępowania likwidacyjnego - wypłacona kwota zaspokoiłaby roszczenia powoda;

19. poszkodowany nie musi skorzystać z propozycji pozwanego w zakresie naprawy uszkodzonego auta I nie Wpływa na uzasadniony zakres odpowiedzialności pozwanego, który może być zredukowany do wysokości niższych kosztów, a które to były bez problemu do osiągnięcia we współpracy z pozwanym na etapie likwidacji szkody;

1. art. 826 § 1 k.c. w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 2) w zw. z art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez niezastosowanie normy prawnej przewidującej obowiązek zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się rozmiarów powstałej szkody przez uczestnika zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, który to obowiązek został naruszony przez poszkodowanego poprzez całkowite zlekceważenie propozycji pozwanego, dotyczącej możliwości nabycia części zamiennych i materiału lakierniczego na preferencyjnych warunkach;

2. art. 354 kc poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż zasądzona kwota jest adekwatna do poniesionej szkody, pomimo że zgodnie z treścią tego przepisu, na powodzie ciążył obowiązek minimalizacji skutków szkody, z którego jednakże się nie wywiązał, bowiem bez żadnej przyczyny nie skorzystał on z możliwości zakupu części i materiału lakierniczego w cenach oferowanych przez pozwanego na etapie likwidacji szkody.

3. art. 455 kc oraz art. 481 § 1 i 2 kc przez niewłaściwe zastosowanie polegające na ustaleniu szkody i określeniu jej wysokości na dzień wydania wyroku, a jednocześnie zasądzeniu odsetek od tak ustalonego odszkodowania od innej daty niż dzień wydania wyroku.

Ponadto apelująca podniosła zarzuty co do podstawy faktycznej w oparciu o art. 368 § 1 k.p.c.

4. możliwość zakupu oryginalnych części zamiennych i materiału lakierniczego w cenach preferencyjnych z kosztorysu sporządzonego przez pozwaną, uwzględniających wynegocjowane przez pozwaną rabaty, nie ma wpływu na wartość szkody;

a) korzystanie z propozycji pozwanej w przedmiocie zakupu części zamiennych i materiału lakierniczego w cenach oferowanych przez pozwanego nie stanowi uprawnienia i obowiązku poszkodowanego co do wyboru sposobu naprawienia szkody, w związku z zasadą minimalizacji szkody;

b) wartość szkody w sprawie niniejszej nie jest równa kwocie uznanej przez pozwanego;

c) rzeczywiste koszty naprawy pojazdu, nie mają znaczenia dla ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego;

d) hipotetyczne koszty naprawy odzwierciedlają rzeczywisty uszczerbek majątkowy poniesiony przez poszkodowanego;

e) korzystanie z propozycji pozwanej w przedmiocie zakupu części zamiennych z rabatami stanowi ograniczenie uprawnień poszkodowanego co do wyboru sposobu naprawienia szkody;

f) wykluczona była możliwość naprawy pojazdu w za kwotę wskazaną przez pozwanego w przedstawionym poszkodowanemu kosztorysie, uwzględniającą tzw. rabaty mimo, że biegły zweryfikował koszty naprawy zgodnie z wnioskiem pozwanego i nie wykluczył, a wręcz potwierdził, poprzez dane uzyskane od podmiotów wskazanych przez pozwanego w przedmiotowej sprawie, że możliwość taka istnieje.

W odpowiedzi na apelację, strona powodowa wniosła o jej oddalenie i o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja jest zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Z uwagi na fakt, iż Sąd Okręgowy nie przeprowadzał w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku zgodnie z art. 50513 § 2 k.p.c. ograniczyć należało do przytoczenia podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy co do zasady podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i czyni je podstawą własnych poniższych rozważań, z wyjątkiem tych ustaleń odnoszących się do wysokości kosztów naprawy szkody powstałej w pojeździe poszkodowanego na skutek zdarzenia komunikacyjnego. Nie sposób się bowiem zgodzić z Sądem Rejonowym, gdy na stronie 5 uzasadnienia/ k.250 akt/ ustala, „ że koszt naprawy pojazdu po szkodzie /” z dnia r”- tak w uzasadnieniu/ przy użyciu nowych i oryginalnych części zamiennych oraz uwzględnieniu stawki roboczogodziny stosowanej przez warsztaty z regionu wynosił 7701, 79 zł netto tj. 9473,20 zł brutto. Naprawa pojazdu przy użyciu części jakości Q pozwalających na przywrócenie stanu pojazdu sprzed szkody nie była możliwa” .

Otóż ani w opinii głównej biegłego sądowego J. M. ani w opinii uzupełniającej tego biegłego takie kwoty w ogóle się nie pojawiają - i tak ustalona wysokość kosztów naprawy uszkodzeń powstałych wskutek zdarzenia z dnia 25 marca 2017r. w samochodzie N. (...) nr rej. (...) F przy użyciu nowych części oryginalnych producenta pojazdu, naprawy wykonanej przy zastosowaniu średnich stawek roboczogodziny obowiązujących na rynku lokalnym w warsztatach nieautoryzowanych, gwarantujących naprawę zgodnie z technologią producenta wynosiła 13182,92 zł brutto, /.../ naprawa przy użyciu części alternatywnych czyli zamienników dobrej jakości nie była możliwa z uwagi na brak takich części/ opinia z dnia 29 stycznia 2021r. k.119/.

Z kolei w opinii uzupełniającej z dnia 11 sierpnia 2021r. biegły wskazał, że ustalona wysokość kosztów naprawy z uwzględnieniem udzielonego rabatu na części oryginalne producenta pojazdu w wysokości 20% oraz rabatu na materiały lakiernicze w wysokości 40%, naprawy wykonanej według średnich stawek roboczogodzin stosowanych na rynku lokalnym w warsztatach nieautoryzowanych gwarantujących naprawę zgodnie z technologią producenta wynosiła 10662, 56 zł/ opinia, k. 177 akt/.

Wobec tego ustalenia w tym zakresie nie mogły być zaaprobowane przez Sąd odwoławczy nie znajdujące potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Okręgowy zaaprobował natomiast ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, w szczególności dotyczącą odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę co do zasady i podstawy materialnej tej odpowiedzialności, jednak w sposób odmienny, aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy, dokonał oceny wniosków wypływających z opinii głównej i uzupełniającej biegłego z zakresu wyceny kosztów naprawy J. M., a co za tym idzie wysokość powstałej szkody i należnego z tego tytułu odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie zasadniczo kwestią sporną było ustalenie właściwej wysokości szkody podlegającej naprawieniu przez pozwaną.

Powodowie w niniejszej sprawie dochodzili odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Ten reżim odszkodowawczy kieruje się ogólnymi zasadami wyrażonymi w art. 363 § 1 i 2 k.c. dotyczącymi sposobu naprawienia szkody. Stosując zasady naprawy szkody wyrażone w art. 363 k.c. odszkodowanie następuje poprzez przywrócenie stanu poprzedniego lub poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, czy i jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Oznacza to jednak, że wysokość odszkodowania ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej, kosztom przywrócenia

pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. O ile zatem przez wykonanie naprawy pojazdu poszkodowany przywrócił mu jego wartość sprzed wypadku, odszkodowanie powinno odpowiadać kosztom takiej właśnie naprawy. Jeżeli natomiast naprawy nie wykonał, to winno odpowiadać kosztom takiej naprawy ustalonym przez rzeczoznawcę. Dla ustalenia wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania w przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu jest ustalenie ekonomicznie uzasadnionych i koniecznych kosztów naprawy.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy określając ostateczną wysokość szkody oparł się prawidłowo, mimo błędnych ustaleń, na opinii pisemnej biegłego J. M., który ustalił koszt naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu nowych oryginalnych części producenta pojazdu i zastosowaniu średnich stawek roboczogodziny obowiązujących na rynku lokalnym w warsztatach nieautoryzowanych, gwarantujących naprawę zgodnie z technologią producenta na kwotę 13.182,92 brutto. Niemniej jednak, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji niezasadnie – przy ustalaniu wysokości szkody - nie uwzględnił podniesionej przez stronę pozwaną możliwości skorzystania przez powodów z rabatów na materiały i części zamienne. Podkreślić bowiem należy, że przepis art. 354 k.c. nakłada na poszkodowanego obowiązek współpracy z ubezpieczycielem, co oznacza powinność dążenia do minimalizacji szkody. Istotą odszkodowania jest przecież zapłata takiej kwoty, jaka potrzebna jest poszkodowanemu do przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego, a więc do jej naprawienia. W uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11 Sąd Najwyższy orzekł, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Sąd Najwyższy w samym uzasadnieniu tej uchwały podkreślił, że co do zasady naprawienie szkody ma polegać na przywróceniu stanu poprzedniego i rzecz uszkodzona powinna osiągnąć stan używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że skoro ubezpieczyciel uzyskał na określone pełnowartościowe, nowe i oryginalne części rabaty, o czym poinformował stronę powodową, która jednak z propozycji tej nie korzystała i nie przedstawia żadnego uzasadnienia dla tego rodzaju zachowania, to w procesie ustalenia wysokości należnego odszkodowania winno się uwzględniać ceny owych części w takim rozmiarze, w jakim byłyby one poniesione przy nabyciu tych części zgodnie z propozycją ubezpieczyciela. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wskazał, że pominął na podstawie art. 2352 § 1 pkt 2 i 6 k.p.c. wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność wyceny według wskazywanych przez pozwaną rabatów, twierdząc iż biegły w swej opinii wyjaśnił przyczyny braku możliwości dokonania takiej weryfikacji kosztów (k.250). Twierdzenie to jest jednak niezrozumiałe, skoro Sąd Rejonowy ostatecznie dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego J. M., który po ponownej analizie materiału akt sprawy i szkody oraz uwzględniając potwierdzone przez dostawców części i materiałów rabaty, ustalił ponownie wysokość kosztów naprawy, która przywróciłaby pojazd do stanu sprzed zdarzenia z dnia 25 marca 2017 r. Biegły ten wskazał, że naprawa uszkodzeń przy użyciu części oryginalnych producenta pojazdu z uwzględnieniem udzielonego rabatu na te części w wysokości 20 % oraz rabatu na materiały lakiernicze w wysokości 40 %, wykonana według średnich stawek roboczogodziny stosowanych na rynku lokalnym w warsztatach nieautoryzowanych, gwarantujących naprawę zgodnie z technologią producenta wynosi 10.662,56 zł brutto (k. 172-173).

W tych okolicznościach, przy uwzględnieniu powyższych rozważań prawnych, nie sposób uznać za zasadne, aby strona pozwana miała obowiązek zapłaty wyższego odszkodowania, skoro naprawienie szkody ma polegać na przywróceniu stanu pojazdu sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a z ustaleń biegłego niewątpliwie wynika, iż naprawa przy uwzględnieniu proponowanych rabatów przywróciłaby pojazd do stanu sprzed szkody. Podkreślić przy tym należy, że suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody (art. 8241 § 1 k.c.). Tym samym, Sąd Okręgowy uznał za zasadny wariant wyliczenia odszkodowania, wynikający z opinii uzupełniającej biegłego, w którym przyjęto ceny koniecznych do naprawienia szkody części i materiałów z uwzględnieniem rabatów. W tej sytuacji, uznać należy, że żądanie odszkodowawcze stronomy powodowej jest zasadne w zakresie kwoty 10.662,56 zł brutto. Mając jednak na uwadze, że ubezpieczyciel w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił na rzecz powodów łącznie kwotę 10.281,52 zł to do zasądzenia pozostała kwota 381,04 zł (10.662,56 zł –

10.281,52 zł) zł. W związku z tym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie, co uczynił na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.(punkt I podpunkt a).

Zmiana rozstrzygnięcia w zakresie roszczenia głównego implikowała konieczność zmiany rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w zakresie kosztów procesu. Z uwagi na to, że pozwana ostatecznie wygrała proces w 86%, zdaniem Sądu, obowiązkiem zwrotu kosztów winna zostać obciążona w całości strona powodowa, w oparciu o art. 100 zdanie 2 k.p.c. Pozwana poniosła koszty w wysokości 1367 zł, na co złożyła się opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczka na poczet opinii biegłego – 450 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej będącego radcą prawnym w wysokości 900 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U.2018.265) (punkt I podpunkt b)

Z zachowaniem takiej samej zasady należało rozstrzygnąć o nieuiszczonych kosztach sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa (art. 100 zdanie 2 kpc w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), w związku z czym Sąd Okręgowy zmienił wyrok w tym zakresie i obciążył tymi kosztami w wysokości 233,76 zł powodów solidarnie (punkt I podpunkt c).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i zasądził od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę w wysokości 650 zł, obejmującą opłatę od apelacji – 200 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej będącego radcą prawnym w wysokości 450 - ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w/w rozporządzenia (punkt II).

SSO Irena Dobosiewicz